

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΠΕΛΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 434

Θανάσης Τριαρίδης, *Ο άνεμος σφυρίζει στην Κουπέλα*

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

[Στην τελική μορφή αυτού του βιβλίου συνέβαλαν με την επιμέλειά τους ο Φίλιππος Μανδηλαράς στην πρώτη έκδοση (2000), ο Κυριάκος Αθανασιάδης στην τέταρτη έκδοση (2009) και η Ελένη Κεχαγιόγλου στην παρούσα οριστική έκδοση.]

Διορθώσεις: Δημήτρης Αλεξάκης

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ – Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)

και Θανάσης Τριαρίδης, Αθήνα, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, 2000

Τέταρτη έκδοση από τις εκδόσεις δήγμα, 2009

Πέμπτη οριστική έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2018

Κ.Ε.Τ. Β716 Κ.Ε.Π. 163/18 ISBN 978-960-16-7847-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.400.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Ο άνεμος σφυρίζει στην Κουπέλα

Μυθιστόρημα

5^Η ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

στον Νικόδημο
for the daisies blooming razor blades instead of petals

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

α

[ακόμα κι αν ήταν λάθος]

1. Όλα ξεκινάνε όπως πρέπει, καθώς οι μαθητές βρίσκουν αυτό που πρέπει 17
2. Ένας άσπρος φάκελος κάτω από μια μαύρη πέτρα 25
3. Ο παπα-Λεπ Ταιρ ζητάει ησυχία. 35
4. Το βαρύ ασημόδετο βιβλίο 43
5. Οι άνθρωποι γλείφουν τριαντάφυλλα και φιλάνε ανθρώπους 51
6. Κουφάρι σε λόφο καμωμένο από κουφάρια. 63
7. Όπου ο αφηγητής λέει τουλάχιστον ένα ψέμα 71
8. *Nutrix eius terra est*. 79

β

[ο άνεμος]

9. Ένα ρολόι εξαφανίζεται 85
10. Εδώ ο αναγνώστης αρχίζει να μαθαίνει μερικά από αυτά που κανονικά δεν πρέπει 99
11. Ο Θεός σβήστηκε 107

12. Η φλαμουριά.	115
13. Τα φιλιά του αποχαιρετισμού.	129
14. Ξεριζωμένη ξύλινη καρδούλα	139
15. Η δασκάλα μαθαίνει στους μαθητές της την προσευχή	153
16. Το τραγούδι του Φεβρουαρίου	161
17. Το γλυκό βατόμουρο	167
18. <i>AN EISAI, EIMAI</i>	173
19. Τα δάχτυλα της κυρίας Δομένικας	185
20. Η τυφλόμυγα	193
21. Ο έρωτας του Τζίμη.	201
22. Η λαχτάρα των χελιδονιών	207
23. Οι αετοί με τα κομμένα κεφάλια	215
24. Τα φιλιά χάνονται για πάντα	223
25. Η Δομένικα Φραντζή δίνει ένα νούμερο	235
26. Σύμπτωση: Οι μαθητές βλέπουν τις αμυγδαλιές την ώρα που ανθίζουν	239
27. <i>CUPELA</i>	243
28. Όπου, ανάμεσα στα άλλα φοβερά, ένας λεοντόμορφος φτιάχνει μια λεμονάδα, ενώ οι λεπροί τραγουδούν κι αγκαλιάζονται	251
29. Το τέλος του Λεμονμπούζη.	263
30. <i>Portavit illud Ventus in ventre suo</i>	267

Υ

[σου ανακάτεψε]

31. Ο Γιώργος κεντά, οι άλλοι παραμονεύουν	275
32. Όπου οι μαθητές δοκιμάζονται από κάποιον πονηρό – μα, όπως φαίνεται, κανείς δεν θέλει να γλιτώσει	285

33. Κεφάλαιο με αριθμό δύσκολο – άμα σε χαλάει το παραλείπεις	293
34. Η κυρία Δομένικα μοιράζει καρύδια· οι μαθητές της, ωστόσο, δεν τα σπάζουν	297
35. Στις μαργαρίτες – που θα βγάλουν ξυράφια αντί για πέταλα	303
36. Το αίμα στάζει, η θαλασσινή αύρα ονοματίζει	309
37. Η Αύρα Μακάρη γυρεύει την ανόθευτη αγάπη – όπως όλοι μας	317
38. <i>Virtus eius integra est si versa fuerit in terram</i>	323
39. <i>Haec est totius fortitudinis fortitudo fortis.</i>	333
40. Όσοι πιστεύουν στον πονηρό του κεφαλαίου 32, να φορέσουν τώρα τα φυλαχτά τους	337
41. <i>Sic mundus creatus est</i>	345
42. <i>Sic omnes res natae ab hac una re</i>	351
43. Όπου ο ήλιος χάνεται και συμβαίνουν γεγονότα φοιχτά και ανόσια	355
44. Ο Νίκος Φραντζής οπλίζει ένα ασημένιο πιστόλι . .	363
45. Ένα φιλί που το κυοφόρησαν οι αιώνες του αίματος	369
46. Μια γυναίκα φτιάχνει τη θηλιά της	375
47. <i>Recipit vim superiorum et inferiorum</i>	383

δ

[τα μαλλιά]

48. Ο αναγνώστης έχει ήδη διαβάσει αρκετά, ώστε να μπορεί να αντέξει ένα τραγούδι μάλλον ερωτικό . .	391
49. Ο διάβολος στο όρος Μπούλα Μπούλα	399
50. Η Αλεξάνδρα ορμηγεύει, ο Γιώργος ξαμολιέται . . .	407
51. Στόμα με στόμα	421

52. Οι αποκεφαλισμένοι περιμένουν.	429
53. Ο άγνωστος με τη μαύρη μάσκα.	445
54. Κι ένα φιλί που δεν δόθηκε – για το οποίο, ωστόσο, χρειάστηκαν και πάλι οι αιώνες του αίματος.	451
55. Ίδού η ώρα όπου ο αναγνώστης συνήθως αποφασίζει τι διαβάζει	457
56. <i>Verum, sine mendacio, certum et verissimum</i>	467

Ε

[εκείνο το βράδυ]

57. Ας πούμε πως ήταν λάθος ο άνεμος	475
58. Όπου ταψί είναι το ολόγιομο φεγγάρι	479
59. Η πιο μεγάλη συμφορά	483
60. Δάκρυα βαριά σαν πέτρες	485
61. <i>SPIRA, SPERA</i>	489
62. <i>Ποιος;</i>	491
63. Για αυτό το κεφάλαιο γράφτηκε αυτό το βιβλίο.	493
64. Το πατημένο ερωτηματικό	501
65. <i>ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ</i>	505
66. <i>Hinc erunt adaptationes mirabiles, quarum modus est hic</i>	509
ΣΗΜΕΙΩΣΗ	513
ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Επιλογή αποσπασμάτων από δημοσιευμένες κριτικές	519

– Ραγκόζιν! Πού είναι η Ναστάσια Φιλίποβνα; ψιθύρισε ξάφνου ο πρίγκιπας και σηκώθηκε τρέμοντας σύγκορμος. Σηκώθηκε και ο Ραγκόζιν.

– Εκεί, ψιθύρισε, δείχνοντας με μια κίνηση του κεφαλιού του την κουρτίνα.

Φ. Ντοστογιέφσκι, Ο ηλίθιος
(μτφ. Άρης Αλεξάνδρου)

α

[ακόμα κι αν ήταν λάθος]

Όλα ξεκινάνε όπως πρέπει,
καθώς οι μαθητές βρίσκουν αυτό που πρέπει

Η Δομένικα Φραντζή βρέθηκε νεκρή το πρωινό της πέμπτης Φεβρουαρίου του χίλια εννιακόσια εβδομήντα οχτώ· αφού πέρασαν πέντε μέρες δυστοκίας και εικασιών, οι ιατροδικαστές εντέλει συμφώνησαν πως πέθανε από κείνη την κακιά αρρώστια που της κατέφαγε τα σωθικά. Εμείς, ωστόσο, το ξέραμε καλά πως αυτό ήταν ψέμα: ότι συνέβη στην κυρία Δομένικα τη νύχτα της τετάρτης προς την πέμπτη του Φλεβάρη ήταν η κατάληξη μιας φριχτής κατάρρας ξεστομισμένης πάνω στο ψυχορραγητό μάνας σφαγμένης από τον γιο της, τρεις μήνες πριν εκείνη γεννηθεί, και μιας παράφορης συνάντησης κάτω απ' τη λεύκα της αλάνας του εκατοστού πέμπτου, κάποια μαγιάτικη βραδιά του εβδομήντα πέντε· και τη συνάντηση αυτή ήταν στο χέρι της δασκάλας μας να την αποφύγει, μα εκείνη επέλεξε τον δρόμο του θανάτου. Το ξέραμε όλοι, λοιπόν, ότι θα συνέβαινε, και βέβαια πρώτη από όλους η ίδια, εξάλλου αυτή μας είχε πει ακριβώς έναν χρόνο νωρίτερα την αντεστραμμένη ημερομηνία και τον τόπο του θανάτου της. Και, φυσικά, δε

μιλήσαμε σε κανέναν για το μυστικό της, αλλά, κι αν μιλούσαμε, ποιος θα μας πίστευε, να σκεφτείς πως, όταν δέκα μήνες αργότερα ο Βέλιας έκανε κουβέντα στην κυρία Ανεμούλα, έτσι, γενικά και αόριστα, για κάποιο σατανικό σχέδιο μιας μάγισσας που ζούσε στη Σύρο, εκείνη, που τόσο μας αγαπούσε, χαμογέλασε συγκαταβατικά κι έκλεισε τη συζήτηση λέγοντάς του: «Ίσως και να 'ναι έτσι όπως τα σκέφτηκες...» – χωρίς αμφιβολία τον πέρασε για φαντασιόπληκτο αφελή. Ας είναι! η ουσία είναι πως η κυρία Δομένικα βιάστηκε να γυμνώσει το στήθος της για να δεχτεί χαμογελώντας το μαύρο βέλος του πεπρωμένου, κι αν έκανε διαφορετικά, δε θα ήταν η δασκάλα μας. Όμως εμάς μας άφησε να περιμένουμε μονάχοι τον ερχομό ενός έξαλλου Φλεβάρη, αναζητώντας το τρεμάμενο άγγιγμα των ακροδαχτύλων της στο μάγουλό μας, κάνοντας παγερές ολονυκτίες καθισμένοι ανακούρκουδα επάνω στην Κουπέλα, στον αγαπημένο της τόπο – εκεί όπου σχεδόν κάθε βράδυ ακούγεται το σφύριγμα του ανέμου να θροΐζει ανάμεσα απ' τα κλαδιά των δέντρων, να σχηματίζει ξεκάθαρα λέξεις ανθρώπινες, θαρρείς να σου μιλά η ίδια η νύχτα, λέξεις όπως «φύγε», «έρχου», «φίλησε».

Κι είναι η αλήθεια πως την αγαπήσαμε πολύ την κυρία Δομένικα, τη λατρέψαμε με απεριόραπη ένταση και προσήλωση, κι αφότου πέθανε, στη θύμησή της τα χείλια μας ματώναν (και τώρα δα που σου μιλώ γι' αυτήν, ματώνουν και πάλι), καθώς εκείνη ήταν για όλους εμάς η Μητέρα που μας οδήγησε στον υπέροχο εφιάλτη, η καταραμένη γυναίκα που μας ανέβασε στον σκοτεινό λόφο του πάθους, η ιεροφάντης της σκληρής μας άνοιξης, και κάτι ακόμη πιο πολύ: ήταν η δασκάλα μας, αυτή που μας έμαθε να δένουμε τα μάτια μας πριν από το παιχνίδι, μην τυχόν μισανοίξουν

τα βλέφαρά μας και ξεφύγουν τ' αφηνιασμένα όνειρά μας, αυτή που μας έπεισε να προσδοκούμε την επιστροφή της λαγνείας, του φόβου και του θανατερού ανέμου, αυτή που συλλάβισε μαζί μας το ακατανόητο σφύριγμά του και μας έδειξε πως αξίζει ο έρωτας να σου φάει το κορμί. Κι όταν τα χρόνια που ακολούθησαν ανεβαίναμε τον Θάνατο (μην τρομάξεις, αγάπη μου, ο Θάνατος ήταν το μονοπάτι που 'βγαζε στην κορυφή της Κουπέλας)· την πρώτη φορά, λοιπόν, μας φάνηκε σκοτεινό κι απροσπέλαστο, σάμπως να μας οδηγούσε στο πουθενά, και τότε, την ώρα που ανεβαίναμε, ο Μανόλης είπε: «Αυτό δεν είναι μονοπάτι, αυτό είναι σχέτος θάνατος» – ήταν Φεβρουάριος του εβδομήντα εφτά όταν ανεβαίναμε, λοιπόν, εκείνο το μονοπάτι, κάθε φορά συλλαβίζαμε και την τελευταία λέξη της κυρίας Δομένικας, σκαλισμένη στον κορμό της τελευταίας αμυγδαλιάς της σειράς: «Απόψε». Και μας διαπερνούσε ένα αλλόκοτο ρίγος κάθε που αντικρίζαμε τη χαραγμένη πάνω στο ζωντανό ξύλο λέξη, σαν να 'ταν ολοζώντανη η κυρία Δομένικα που μας μιλούσε, που κάθε φορά μάς έλεγε ότι απόψε μπορεί να ήταν για τον καθένα από εμάς η μεγάλη νύχτα, η νύχτα που θα τον οδηγούσε πέρα απ' την αμφιβολία, τον πόνο και την αγάπη...

Η κυρία Δομένικα πέθανε, λοιπόν, λίγο πριν απ' το ξημέρωμα της πέμπτης Φεβρουαρίου του εβδομήντα οχτώ. Το άλλο πρωί ήταν η τρίτη ώρα του μαθήματος, όταν μπήκε μέσα στην τάξη μας ο διευθυντής κύριος Κερατένιος και διέκοψε την κυρία Δροσιά που έγραφε στον πίνακα τη φράση «ποταμός Αμαζόν...». Μόλις μπήκε μέσα στην τάξη ο Κερατένιος ξερόβηξε δυνατά, πίσω του απ' το άνοιγμα της πόρτας είδαμε μία άγνωστή μας κυρία μέσης ηλικίας, αναμφίβολα πολύ όμορφη για τα χρόνια της και καλοντυμένη,

και στο πλάι της έναν αστυνόμο με βλοσυρό ύφος και τσιγκελωτό μουστάχι· «Συγγνώμη που διακόπτω» είπε ο διευθυντής μας βιαστικά, κι από το ύφος του αλλά και απ' το γεγονός ότι δε μας μιλούσε στη μιξοκαθαρεύουσα, όπως συνήθως, καταλάβαμε πως κάτι σοβαρό συνέβαινε, «θα 'θελα να ρωτήσω μονάχα κάτι» συνέχισε ο Κερατένιος, «μήπως κανένα από τα παιδιά, λέω μήπως, ξέρει πού μπορεί να βρίσκεται η κυρία Δομένικα;» – μείναμε όλοι σιωπηλοί· «Σας το ξαναλέω» επανέλαβε μια ιδέα πιο αυστηρά, «πρέπει να μάθουμε πού βρίσκεται η κυρία Δομένικα, λείπει από χθες από το σπίτι της, την ψάχνει η Αστυνομία»· «Λείπει ταξίδι...» φέλλισε δισταχτικά ο μοιραίος Νίκος που καθότανε στο πρώτο θρανίο, κι έξαφνα ένας πόνος οξύς μάς λόγχιζε όλους μας, σαν τσίμπημα φιδιού στην καρδιά, και νιώσαμε να παίρνουνε φωτιά τα μάγουλά μας· σαν τρελός ο Γιώργος άνοιξε την κασετίνα του όπου είχε σημειώσει έναν χρόνο πρωτύτερα το εξαφήσιο νούμερο που η ίδια η κυρία Δομένικα μας είχε πει ότι έκρυβε την ημερομηνία του θανάτου της, κι εγώ έσκυφα να δω, κι από πίσω έσκυφαν ο Σώτερ κι ο Μανόλης κι από μπροστά ο Όττος κι ο Βέλιος, κι ο κατά τα άλλα πολλά βαρύς κι ασήκωτος Μεγάλος Πρόδρομος σηκώθηκε από το τελευταίο θρανίο της άλλης σειράς και μες στη βιασύνη του να 'ρθει από πάνω μας έριξε κάτω την καρέκλα του, έγινε αναστάτωση μεγάλη κι ο Κερατένιος κι η Δροσιά τα χάσανε. Τότε μου 'ρθαν ξαφνικά στο μυαλό τα λόγια που η ίδια η δασκάλα μας είχε πει κάποτε στον Αγίουτο: «Στους λαβυρίνθους να πηγαίνεις ανάποδα, από τις εξόδους προς το κέντρο... κι αν θες την αλήθεια να περπατάς τον κόσμο ανάποδα...» αυτά τα λόγια της θυμήθηκα κι άρχισα να φωνάζω: «Είναι ανάποδα... είναι ανάποδα... πάρε τα νούμερα από το τέλος προς την αρ-

χή...». Μειμιάς τότε ο Γιώργος διάβασε με φωνή που έτρεμε τον αντεστραμμένο αριθμό «πέντε, δύο, ένα, εννιά, εφτά, οχτώ», κι αμέσως μετά ο Σώτερ ψιθύρισε την ημερομηνία που 'κρυβαν τα νούμερα εκείνα, «πέντε δευτέρου του χίλια εννιακόσια εβδομήντα οχτώ», κι έπιασε με τις παλάμες του τα μάγουλά του κι είπε με ξερή, ανέκφραστη φωνή: «Σήμερα ήταν, λοιπόν...».

Είκοσι λεπτά αργότερα ανεβαίναμε σαν παλαβοί τον Θάνατο για να βγούμε στην Κουπέλα, καθώς μετά την κουβέντα του Σώτερ, όλα τα αγόρια ξεχυθήκαμε σαν τρελοί έξω από την τάξη, παραμερίζοντας τον Κερατένιο, τη Δροσιά, την καλοντυμένη κυρία, μα και τον αστυνόμο που περιμένε λίγο πιο έξω, κι αρχίσαμε ένα ξέφρενο τρεχαλητό. Φτάσαμε στον Θάνατο στον μισό χρόνο απ' ό,τι συνήθως και χωρίς να πάρουμε ανάσα μπήκαμε στο σκοτεινό μονοπάτι χωρίς να πιαστούμε ο ένας από τον ώμο του άλλου. Πρώτος μπήκε στο μονοπάτι ο Όττος, τρέχοντας σαν το πούμα των μαγικών εικόνων του Τζακ, και πίσω του ακολουθήσαμε κι εμείς αλαφιασμένοι, έχοντας βαθιά μέσα μας την ελπίδα ότι ο Γιώργος δεν είχε γράψει το σωστό νούμερο στην κασετίνα του ή ότι κάποιιο λάθος είχε κάνει ο Σώτερ στην ερμηνεία του εξαψήφιου αριθμού ή ότι, τέλος πάντων, κάτι άλλο θα είχε συμβεί και δε θα βρίσκαμε το άψυχο κορμί της κυρίας Δομένικας στη γούβα όπου έσμιγε παράφορα με την Τζίλντα, εκεί όπου έναν χρόνο νωρίτερα, την πρώτη Φεβρουαρίου του χίλια εννιακόσια εβδομήντα εφτά, εκείνη γονάτισε μπροστά σε όλους μας και με ένα καλάμι έγραψε πάνω στο χώμα τη φράση

ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κι ενώ αυτή η κρυφή ελπίδα φούντωνε μέσα μου και μου έδινε δύναμη για να συνεχίσω να ανεβαίνω τον Θάνατο, έξαφνα έπεσα πάνω σε ένα σώμα· ήταν ο Τζίμης που έβγαλε μια κραυγή πόνου – προφανώς είχε στραμπουλίξει κάπου το πόδι του και είχε σωριαστεί κάτω. Για να τον αποφύγω, ανοίχτηκα λίγο προς τα αριστερά, βγήκα απ' το σκοτεινό μονοπάτι, παραπάτησα, σκόνταψα σε κάποια ρίζα, έχασα τον έλεγχο του σώματός μου, χτύπησα το κεφάλι μου στον κορμό μιας αμυγδαλιάς και με πήρε η κατηφόρα. Κατρακύλησα για είκοσι μέτρα, χτυπούσα σε κορμούς και γδερνόμουν σε κλαδιά, ώσπου κάποτε έπεσα κάτω και σάλωσα σε δύο κορμούς· το χώμα ήτανε ξερό, καθώς είχε να βρέξει για καμιά βδομάδα. Γύρισα ανάσκελα και βαριανασαίνοντας κοίταξα ψηλά: Μέσα απ' τα πυκνά κλαδιά των δέντρων έβλεπα ένα κομμάτι ουρανό – είχε ένα αφύσικο μοβ χρώμα, σαν να 'ταν ψεύτικος. Και τότε θυμήθηκα πως εδώ και πέντε μέρες είχαμε μπει σε κείνον τον ζεβζέκη κι αδιάντροπο μήνα, τον μήνα τον λειψό, όπου λογαριάζονται για αλήθεια τα φέματα, κι ευθύς στο στόμα μου ανέβηκε κείνο το τραγούδι που μας είχε μάθει η κυρία Δομένικα πριν από δυο χρόνια, την τελευταία μέρα του δίσεχτου Φλεβάρη, τη μέρα που ο Σώτερ φανερώθηκε πως αγαπούσε κι εκείνος την κυρία Πανδώρα: «Φλεβάρη κουτσοφλέβαρε, πόσο σε καρτερούσα, για να φιλήσω έξαλλα τα χείλη που ποθούσα, κι ήρθες φορώντας στον λαιμό την κόκκινη κορδέλα, κι άνθισες τις αμυγδαλιές επάνω στην Κουπέλα...». Και στη στιγμή πέρασαν από τη θύμησή μου ανάκατα, σαν να στροβιλιζόνταν σε χοάνη, όλα όσα είχαμε ζήσει μαζί με την κυρία Δομένικα για δυόμισι χρόνια, θυμήθηκα το παλιό ασημένιο ρολόι που χάθηκε κάτω απ' το μαύρο μαντίλι, το κυνηγητό των χελιδονιών, την κυρτή ατσαλένια σπάθα που

έλαμψε κατακόκκινη απ' τον ήλιο του απογεύματος, τους αετούς με τα κομμένα κεφάλια στα νύχια τους, τον μαυρο-ντυμένο ταξιδιώτη με το καλυμμένο πρόσωπο και την απαί-σια φωνή, αυτόν που 'κρυβε το δεξί του χέρι μες στην κά-πα, τη μαρμάρινη Παναγία που 'κλαιγε με κόκκινα δάκρυα, θυμήθηκα τις πασχαλίτσες που βγαίνουν απ' την τσάντα της και περπατούσαν, τις ξύλινες καρδούλες που μας μοίραζε, το χωνί που ακουμπούσε στο στήθος μας για να καταλάβει ποιος από μας ήταν περισσότερο ερωτευμένος, τη φλαμου-ριά που θα την έκαιγε όποιος έμενε τελευταίος, το μελαγ-χολικό τραγούδι της, το τρομερό φιλί της, που δεν το άντε-ξα ούτε καν πίσω από το μαυρισμένο τζάμι, το σούρωμα των σκασμένων χειλιών της, το σπάσιμο των δαχτύλων της, τα γυμνωμένα στήθη της δίχως ρώγες, την ελιά στο αριστε-ρό της μάγουλο, τη μαύρη κορδέλα που φυλάκιζε τα αφη-νιασμένα όνειρα, την ανεμώνη του λαιμού και τη βιολέτα της κοιλιάς της, τον θαμπό ορίζοντα των ματιών της, τη μα-γευτική φωνή της, το υπέροχο γλυκύτατο χαμόγελό της, που νόμιζες πως το 'χε κλέψει απ' τον διάβολο, τις έξαλλες αγκα-λιές της με τον άνεμο – όλα αυτά και τόσα ακόμη... Κι όπως θυμόμουν τον τρομερό γυμνό χορό του ανέμου, που έναν χρόνο νωρίτερα σφύριζε στα βήματά της μπροστά στα μά-τια μας σαν δαιμονικό κάλεσμα, άκουσα από την κορυφή της Κουπέλας τον Όττο να φωνάζει με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του μια λέξη που ανήκε στον άνεμο: «Φίλη-σεεε...». Αμέσως κατάλαβα πως ο πόλεμος της δασκάλας μας με τον άνεμο της Κουπέλας είχε τελειώσει οριστικά.